

TẬP V.

*Ai đưa em về khi mình không còn yêu nhau
Anh đưa ai về đêm nay, đêm mai, đêm sau
Anh xiết vai ai khi thân hình em xa vắng
Em ngã vào ai khi ngoài trời mưa buồn mau ?...*

1.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Ba 16/3/1976.

Vậy là chúng tôi mất nhau, một cách buồn phiền vô lý, nhưng cũng thật tíc tắc như ngày đầu yêu nhau nhanh chóng. Tôi không hiểu tại sao? Chỉ tự an ủi rằng mọi sự đều do định mệnh, luôn cả việc Nguyễn đến gặp Mẹ tôi chiều hôm trước cũng đều nằm trong bàn tay đẩy đưa của định mệnh.

Chiều hôm trước, ngồi với Nguyễn nơi quán rượu ông già, tôi nghe lòng thật nặng nề buồn bã, nên chỉ cúi đầu uống rượu, chẳng chuyện trò cùng Nguyễn. Rồi say, say như chưa bao giờ say đến thế. Tôi yêu cầu Nguyễn để cho tôi ngồi yên một lúc, nhưng chàng không chịu, đưa tôi về ngay.

Trên căn gác, tôi nằm vật ra như chết từ lúc 6 giờ chiều đến 2 giờ sáng. Tỉnh dậy, nghe tâm tư tràn ngập một nỗi nuối tiếc mơ hồ.

Sáng kế tiếp mới hay rằng chiều hôm qua sau khi đưa tôi vào nhà xong, Nguyễn quay lại và gặp Mẹ tôi. Câu chuyện vỡ lở từ đó.

Tôi đợi Nguyễn suốt buổi, đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng để xin Mẹ Maria cho được gặp. Thật là khổ sở khi vừa quay cuồng trông ngóng lại cũng vừa giấu diếm nỗi lòng riêng bằng nét mặt bình thản bề ngoài.

Nguyễn đến khi trời đã sụp tối, dừng chiếc xe cách nơi cố định chừng 50 mét. Hơi thở chàng nồng mùi rượu, nét mặt rõ ràng đau đớn. Chàng cứ lặng im, mắt hướng thẳng về phía trước. Trong lòng tôi bỗng dậy lên một nỗi xót xa cho cả hai.

Thật lâu, tôi e dè:

“Đây là những thử thách. Bình thường mà yêu nhau thì có gì khó. Chỉ khi gặp những rắc rối thế này mới đo lường được sự chịu đựng trong tình yêu của nhau.”

Tức thì Nguyễn la lớn:

“Mãn về đi!”

Rồi chàng hất bàn tay tôi ra khỏi ghi đông xe.

Tôi thất vọng:

“Nguyễn mà cũng nỡ đối xử như thế với Mãn sao? Mãn đâu đáng bị như vậy.”

Khuôn mặt Nguyễn dịu lại nhưng vẫn không nhận lời mời đi uống *café* của tôi.

Tôi ôn tồn:

“Nguyễn vẫn còn yêu Mãn, sao lại chối từ Mãn như thế?”

Nguyễn cười khan nhưng ánh mắt rõ ràng đau khổ:

“Nguyễn đâu có yêu Mãn, Mãn làm rồi đó. Nguyễn chỉ lợi dụng Mãn thôi!”

Dẫu biết Nguyễn đang tự mĩa mai chính chàng nhưng tôi vẫn nghe tổn thương không ít. Chán nản, tôi buông thõng mọi sự:

“Vậy thì Mãn cảm ơn Nguyễn đã đem hạnh phúc ngàn nào cho Mãn trong 5 tháng qua.”

Và tôi bỏ đi về nhà.

Nguyễn cũng rò máy xe chạy đi.

Một lúc thật lâu trôi qua. Tiếng gọi của đứa em gái làm tôi tỉnh cơn buồn bã. Phía bên kia hè đường, ngay chỗ thường lệ, tự bao giờ, Nguyễn đã đứng đó.

Cả hai đưa nhau đến quán *café* và để trôi một buổi tối lạt lẽo bên nhau. Nguyễn nói lên điều từ biệt, cho rằng danh dự chàng bị tổn thương nhiều quá. Phần tôi chỉ im lặng, nghĩ rằng đảng nào cũng phải xa nhau, nên cứ để mặc mọi sự đưa đẩy, không tìm cách níu kéo. Dẫu vậy trong lòng vẫn chỉ là một nỗi u hoài thăm thẳm. Nguyễn còn quá trẻ để không chịu được những phũ phàng cuộc đời, dù bé nhỏ. Chàng dịu dàng tế nhị nhưng vẫn chỉ là một con người còn chưa kinh qua cuộc sống. Tôi không trách Nguyễn, chỉ tự mình ôm nỗi đau riêng khi rời chiếc xe chàng.

Lúc tôi vừa quay lưng thì Nguyễn gọi:

“Mãn!”

Cả hai lại tiếp tục cuộc chia tay bịn rịn nơi ngõ tối. Và Nguyễn nói, nói thật nhiều những câu dặn dò cần thiết cho một lần vĩnh biệt, âu yếm pha lẫn chua chát. Nói đến cái tương lai một ngày tôi làm vợ kẻ khác.

Tôi lặng im một hồi, tránh nhìn chàng, tự hỏi chúng tôi đang níu kéo nhau từng giây phút để làm gì?

Khuôn mặt Nguyễn buồn rười rượi. Đưa bàn tay ra trước tôi, chàng cúi đầu, nhỏ giọng:

“Bàn tay Nguyễn, mãi nói Mãn yêu nó lắm mà. Mãn nắm lấy đi! Xa Mãn rồi, đâu ai còn nhận biết ra rằng tay Nguyễn đẹp.”

Tôi nghe thương Nguyễn với vợ; thương cái khuynh hướng tình yêu bi thảm chỉ làm chàng khổ khi đã mất nhau mãi mãi trong đời.

Nguyễn lại nói:

“Noel, Nguyễn sẽ đợi Mãn ở quán bà René trên Dalat. Khi ấy, cho dẫu Mãn đã có chồng, không đến điểm hẹn thì Nguyễn vẫn sẽ ngồi đó và nghĩ duy nhất đến Mãn.”

Lòng tôi thất lại. Đạo về sau, cảm giác đau thất này vẫn luôn chiếm ngự trái tim mỗi khi nhìn thấy nét buồn rười rượi trên khuôn mặt Nguyễn. Tuy nhiên, đêm nay tôi cố chôn giấu hết mọi cảm xúc, không để cho chàng hay chút nào cõi lòng tôi đang cực kỳ dao động. Tôi nói dịu dàng;

“Thời gian qua đi, đem theo tất cả những khổ đau tích tụ Nguyễn ạ. Mai sau lấy vợ, Nguyễn nhớ tìm cho được người con gái Huế nào thông minh và chung thủy, như một lần Nguyễn đã nói về Mãn.”

Hình như đau đớn lăm theo lời tôi, Nguyễn cau mày, vẻ giận dữ chút ít:

“Người con gái Huế thì đâu có ai như Mãn, Nguyễn yêu vời vợi. Nhưng chắc chắn người vợ Nguyễn không biết uống rượu như Mãn.”

Tôi nghe nhói lòng đến muốn bật khóc, nhưng chỉ bình thản nói:

“Mãn đủ hiểu những gì Nguyễn nghĩ, không đợi Nguyễn nói ra để đau lòng Mãn hơn nữa. Làm sao Mãn dám mơ ước được làm vợ Nguyễn? Nguyễn chẳng cần phải xác định cái điều vợ Nguyễn không biết uống rượu như Mãn.”

Sao thật phiền muộn giữa đêm!

Tuy nhiên, khi ngồi lên chiếc xe chàng đi kiếm hủ tíu ăn, ôm ghi vòng lưng Nguyễn, tôi vẫn nghe rung cảm dạt dào trong trái tim đang ập đầy buồn bã. Nghĩ rằng ngày mai dẫu có mất nhau, tôi cũng cam đành, bởi những gì cao nhất trong tâm hồn, Nguyễn đã từng dâng tặng hết cho tôi trong sáu tháng yêu nhau.

□

Sài Gòn, thứ Năm 18/3/1976

Có một câu chuyện xảy ra làm dày vò đầu óc tôi không ít.

Buổi tối trời mưa, sau buổi tập đàn tại nhà Duy Quang, Nguyễn và tôi đi uống rượu với anh Cung và vài người bạn quen. Lan man thế nào mà khuya xuống bao giờ chúng tôi cũng chẳng hay. Lúc già từ đám bạn thì đã quá giờ giới nghiêm. Một đám dân phòng chặn chúng tôi lại, đưa về trạm. Trời mưa tầm tã. Áo quần thấm ướt, cả hai bị dẫn vào một căn phòng trống, bắt ngồi đợi.

Độ mười phút sau, một viên công an đeo lon trung sĩ xuất hiện, đến ngồi vào bàn giấy. Gã lớn giọng hỏi:

“Bị tội gì?”

Viên công an chặn bắt chúng tôi đáp:

“Đi quá giờ giới nghiêm.”

Nói xong, anh này bỏ ra ngoài.

Trạc bốn mươi, nói giọng Nghệ Tĩnh, khuôn mặt xấu xí xám xịt, viên trung sĩ giương mắt ngó chúng tôi, về cái bản. (Có lẽ gã vừa mới bị dựng dậy khỏi giấc ngủ!)

“Đưa coi giấy tờ tùy thân!”, gã hất hàm về phía Nguyễn.

Nguyễn rút trong người một xấp giấy tờ, đặt trước mặt gã. Gã cúi mình, lật qua lật lại, xem xét kỹ lưỡng. Xong, ngẩng đầu hỏi tôi:

“Còn chị, cho coi giấy tờ tùy thân?”

Tôi chẳng đem theo gì nên đáp nhỏ:

“Tôi để quên ở nhà.”

Gã to giọng:

“Làm gì trong giờ giới nghiêm mà giấy tờ tùy thân không có?”

Tôi chưa kịp đáp thì Nguyễn đã xen vào:

“Người này là vợ tôi. Ông muốn biết gì, cứ hỏi tôi.”

Tức thì gã công an quay ngoắt sang Nguyễn. Chàng cũng nhìn trả lại. Gục gặc đầu, đôi mắt lóe lên tia giận dữ, gã gằn gằn từng chữ:

“À, vợ anh hả? Vợ anh hả?”

Đột nhiên, cung tay đâm mạnh xuống mặt bàn, gã hét thật lớn:

“Vợ anh hả? Tôi cho anh biết, có là vợ ông Trời mà đứng trước mặt tôi cũng phải chết chứ đừng nói vợ anh.”

Giữa khuya, giọng hét gã vang lên lộng lộng. Bên ngoài, không gian vắng lặng, tiếng mưa vẫn rơi đều, rả rích.

Nguyễn thõng tay nhìn gã. Trông chàng rất thản nhiên, đôi mắt thường ngày hiền nhã, bây giờ trở nên lạnh băng.

“Anh bảo cô này là vợ anh, vậy đưa coi hôn thú!”, gã công an vẫn chỉ hét.

“Hôn thú đâu? Có gì chứng minh anh là chồng cô ấy không?”

Nguyễn vẫn bình tĩnh:

“Chúng tôi chưa chính thức lấy nhau.”

Gã kia la lên:

“À! Thì ra anh vừa nói dối với nhà nước!”

Trong giọng điệu gã nghe có chút thỏa mãn:

“Anh có biết nói dối với nhà nước thì sẽ thế nào không?”

Gã tiếp liền ngay:

“Tù!”

Âm vang chữ “tù” được kéo dài và vọng dội trong đêm.

Nguyễn ôn tồn:

“Tôi không nói dối. Chúng tôi đã xem nhau như vợ chồng. Vợ tôi không quen nghe nạt nộ nên tôi có bốn phận phải đỡ cho vợ tôi những câu hỏi cần thiết.”

Gã trung sĩ đứng bật tại chỗ:

“Tôi tống anh vào tù ngay vì tội nói dối nhà nước!”

Giọng nói Nguyễn lạnh lẽo:

“Chúng tôi chỉ vi phạm giờ giới nghiêm chứ không là gì nên tội. Ông không có quyền bắt tôi như vậy.”

Gã càng điên tiết:

“A! Anh này đáo đê!”

Xong, giờ tay bám vào cái chuông gắn trên bức tường bên cạnh. Một viên công an khác từ phòng kế bên đẩy cửa bước vào.

Gã trung sĩ hất đầu về phía Nguyễn:

“Còng tay anh này đưa xuống chuồng cọp! Mai xử!”

Lập tức, cái còng được gã thứ hai khóa nhanh vào tay Nguyễn. Tôi trần mình chết điếng. Mọi sự xảy ra không đến nửa tiếng đồng hồ! Chàng quay bảo tôi:

“Mãn cứ yên tâm!”

Rồi theo gã công an đi ra cửa chính.

Vẫn ngồi nơi bàn, vẻ tức giận còn tràn lên mặt, gã trung sĩ to giọng lầm bầm:

“Vợ tôi! Vợ tôi! Vợ ông Trời mà xuống đây cũng chết chứ đừng nói vợ tôi!”

Tôi đứng nơi góc bàn nhìn gã.

Chùng như nhớ ra tôi, gã ngẩng lên, giọng hơi dịu xuống:

“Còn chị kia, chị cứ ngồi đây, đợi sáng mai người ta giải quyết.”

Xong gã rời phòng.

Đêm vẫn tối đen. Ngoài trời, tiếng mưa trút mạnh. Ngồi một mình trên chiếc băng gỗ cứng, đầu óc tôi rối bời nhiều ý nghĩ. Nhớ lại cái vẻ thân nhiên của Nguyễn khi đối diện gã công an mà lòng nghe rung động. Đồng thời lại xót xa thương Nguyễn hơn bao giờ. Ôi! Giá tôi là một người con gái bình thường nào khác, chàng đâu phải gặp càng lúc càng nhiều khó khăn như vậy. Chỉ tại tôi! Tại tôi hiện hữu trong đời chàng mà chàng cũng đến bị cuốn theo với những chao đảo đáng lý ra chỉ một mình tôi phải nhận lãnh mà thôi.

8 giờ sáng hôm sau, cả hai được thả. Chàng đưa tôi về. Giữa hai người như bao trùm một sự ngưng ngập. Chẳng ai gọi lại chút gì sự việc vừa xảy ra đêm trước. Khuôn mặt Nguyễn chùng xuống trong một nỗi niềm thật là khó hiểu. Riêng tôi, trong lòng sao lại nghe vô cùng hụt hẫng, như thể đang phải rớt vào một cái hố thật sâu.

□

Sàigòn, thứ Sáu 19/3/1976.

Đọc lại tập truyện Trần Sa, tôi ngạc nhiên vì những ngày gặp nhau sau này thường thay đổi luôn luôn, vui buồn không thể định trước.

Sau buổi tối chia tay nhau thảng thốt, phải đến ba ngày sau Nguyễn mới quay lại tìm tôi. Những cuộc gặp gỡ tiếp tục, nhưng riêng tôi thì chẳng còn viết gì vào sách Trần Sa kể từ khi ấy.

Càng ngày tâm tư càng ngẫu đục. Ý thức rằng kỷ niệm thêm rút ngắn, tôi muốn ghi ra cho hết giai đoạn này, vậy mà chẳng thể làm. Tình yêu chúng tôi biến chuyển dồn dập lên xuống không ngừng. Tôi đọc thấy trong quyển lịch bỏ túi của mình những thay đổi thế này:

“Ngày... Bỏ nhau”

“Ngày... Nguyễn đến tìm, xúc động.”

“Ngày... Đông ý xa nhau.”

“Ngày... Trở lại tìm nhau, uống rượu.”

Cứ vậy! Càng lúc càng cảm thấy mát mát hơn khi ngày về Dalat của Nguyễn đã gần tới.

Hôm nay sinh nhật Nguyễn. Tôi những muốn mua tặng chàng quyển Nam Hoa Kinh của Trang Tử chàng vẫn ưa thích, nhưng lại chưa lãnh tiền mấy đêm biểu diễn.... Thành ra trong Vườn Áo Diêu cứ mãi nghe lòng se sắt, ngồi uống rượu suông mà không đủ tiền đãi Nguyễn một chén rượu mừng.

□

Sàigòn thứ Bảy 20/3/1976.

Hôm nay lại khác... Buổi chiều đưa cuốn Nam Hoa Kinh ra tặng Nguyễn (lòng xấu hổ chút ít). Thấy vẻ mặt chàng lúng túng cảm động, nỗi xấu hổ lại càng tăng cao (mà chẳng hiểu tại sao?!)

□

Sàigòn, Chủ nhật 21/3/1976.

Nguyễn đi công tác sinh viên suốt một ngày và một ngày tôi đánh đàn uống rượu cùng bạn hữu. Ngồi trong ban nhạc mà trí óc cứ miên man nghĩ đến nhân vật Mouth trong tác phẩm Mối Tình Chàng Nghệ Sĩ của Hesse: “*Một biểu tượng cho sự thành công liên tục trên Tình Yêu và Nghệ Thuật nhưng lại là kẻ đối đầu với rất nhiều đau thương khôn khéo.*” Cái giá đáng cay phải trả cho đời cũng ngang bằng những may mắn đã nhận từ Thượng Đế. Đó là số phận đương nhiên của những kẻ tài hoa, những con người định mệnh.

Lòng tự ngậm ngùi cho chính mình không ít. (Nhân vật này, Nguyễn vẫn ví là tôi.) Ngay giữa sự ồn ào có niềm lặng yên êm ái. Ngay giữa cái phức tạp gay go, có một khoảng vắng riêng biệt để tôi trú ẩn vào. Khoảng vắng chính là tình yêu của Nguyễn, bấy lâu tôi đã được. Vậy mà nay tôi sắp phải mãi mãi mất chàng!

Đêm, trời trở gió. Đi đàn về khuya trong cơn gió, nghe sao thật lạ kỳ rung rúc.

□

Sàigòn, thứ Hai 22/3/1976.

Ngồi với nhau ở quán ông già, câu chuyện hai người bất thường như chính cái tâm hồn tôi đang vỡ lở. Tuy nhiên, cảm nhận rằng Nguyễn yêu say đắm con người tôi qua nụ hôn bất ngờ, pha chút cường bách, chàng phủ lên đôi môi tôi lúc trời đã tối.

□

Sài Gòn, thứ Ba 23/3/1976.

Cuộc rượu nặng nề vào phút cuối. Lúc nào tôi cũng điên đảo? Hay bởi vì thời gian xa nhau càng lúc càng tới mà tâm trí tôi (và cả Nguyễn) trở nên bất thường như thế?

Khi Nguyễn nói:

“Nguyễn yêu Mãn nhiều lắm và sau này chắc cũng chẳng ai chiếm được tình yêu của Nguyễn như Mãn từng được, nhưng chính Mãn đã làm tâm hồn Nguyễn chai lì rồi đó!”

tức thì tôi tỉnh cơn điên đảo và bỗng thấy mình như đang rơi vào một trạng thái hốt hoảng vô cùng. Tôi biết là tôi đã làm mất chàng chứ không phải chàng đánh mất tôi. Chính tôi, con người kiêu hãnh tự phụ vì sự cứng rắn của mình trong tình yêu, thật ra đã có lúc bơ vơ kỳ lạ, như đêm nay, trước một người tình.

□

Sài Gòn, thứ Tư 24/3/1976.

Tôi tưởng mất Nguyễn hẳn rồi, nhưng không, chàng vẫn tìm đến, đứng vào chỗ cũ, dáng điệu kiên nhẫn. Ngạc nhiên đến xúc động, vậy mà tôi cố che giấu tâm lòng mình bằng những cái cười vỡ vụn. Cả hai cùng tránh không nói lên điều mời nhau đi uống rượu. Trong suốt buổi *café*, đầu óc tỉnh táo nhưng tâm tư thì thật xa vắng buồn rầu.

□

Sài Gòn, thứ Năm 25/3/1976.

Những buổi chiều gần đây chỉ trôi qua trong lặng lẽ câm nín từ mỗi phía. Tôi cũng không hiểu tại sao lại có tình trạng ấy? Không thể bảo rằng tình yêu giữa hai người đã hết, trái lại nữa, vậy mà *sự xa cách càng lúc càng như rộng ra thêm giữa Nguyễn và tôi*.

Buổi *café* thật lạt lẽo khi cả hai cứ im lặng và không nhìn thẳng vào nhau, dù chút nhỏ. Nguyễn thì ngồi hát khe khẽ bài *Bây Giờ Tháng Mấy* của Từ Công Phụng, còn tôi mãi loay hoay với sự liên tưởng đến nỗi đau của một ngày đã vĩnh viễn xa nhau nếu phải nghe lại bài này.

Lúc ra về, đi chậm chậm bên nhau trên con đường Trương Minh Giảng, tôi nói:

“Mãn nghĩ sau này hát lại *Bây Giờ Tháng Mấy*, chắc Mãn nhớ Nguyễn lắm. Nhất là với câu ‘*Chiều nay nếu em đừng hôn đôi*’ đâu có khác nào tâm cảnh hiện tại của chúng mình? Một câu hát bình thường nhưng từ chữ ‘*nếu*’ đã đưa ra cho thấy cả một nỗi chất chứa đau đớn. Biệt ly ngay trong lúc xum vầy, tan vỡ ngay giữa niềm hạnh phúc.”

Nguyễn gật:

“Nguyễn cũng nghĩ vậy”.

Tôi cảm nhận nỗi e dè của Nguyễn khi nghe chàng buông câu hỏi:

“Ngày mai, Nguyễn gặp Mãn giờ nào?”

(Cũng nhớ lại đêm chia cách 23/3 vừa qua, chàng đã nói một cách đau đớn: “*Nguyễn cũng đa nghi như Mẫn. Nên chỉ bao giờ Nguyễn ôm Mẫn trong tay mới dám nghĩ rằng Mẫn là của Nguyễn. Rời xa rồi, Nguyễn không thể nào tiếp tục chủ quan tin như thế; trái lại vẫn cứ mãi cho rằng Mẫn là người của đám đông.*”)

Nên chiều nay trước câu hỏi e dè ấy, tôi bỗng thấy thương chàng thật nhiều, nên đáp dịu dàng:

“Nguyễn cứ đợi Mẫn lúc 2 giờ nơi chỗ cũ. Chúng mình đâu còn bao nhiêu lần được ở cạnh nhau.”

□

Sài Gòn, thứ Sáu 26/3/1976.

Đọc lại nhật ký, thấy thật lạ lùng vì trạng thái trong những ngày gặp nhau của chúng tôi thời gian sau này thường thay đổi luôn luôn. Chiều nay cũng vậy. Cả hai được một khoảng thời gian thoải mái bất ngờ trong quán ông già khi cùng ngồi gọi lại những ngày mới đi vào đời nhau, thời gian tháng Mười Một năm 1975. Tôi nói:

“Nếu một cặp tình nhân hay chồng vợ mà lúc nào cũng hồi tưởng những ân tình đã đem lại cho nhau, nhất là ở thuở mới gặp, hẳn không thể nào họ nghĩ đến điều bỏ nhau cho được.”

(Và thêm) “Luôn luôn kỷ niệm vẫn làm Mẫn rung động. Đó là lý do khiến Mẫn không bao giờ mang ý nghĩ quay lưng trước trong một cuộc tình.”

Nguyễn mỉm cười:

“Đạo ấy trông Mẫn thật tàn phai, nhưng cũng rất hững hờ kiêu hãnh. Nguyễn yêu Mẫn ngay từ những điều đôi nghịch đó.”

Rồi Nguyễn nhắc lại hàng chuỗi kỷ niệm cũ, ngay tới những điều nhỏ nhặt nhất đến khiến tôi không ngờ. Cả hai dường như cùng giang tay bắt chộp nỗi vui vợi vĩa bên nhau trong buổi chiều sắp tắt.

Xong, với vẻ thật e dè, Nguyễn hỏi:

“Tối mai, Mẫn và Nguyễn đến nhà Tata Huệ uống rượu nghe? Mẫn có bận gì không?”

Tôi bỗng choáng ngợp vì cái hạnh phúc bất chợt Nguyễn vừa đưa ra đó, không biết nói lời gì, chỉ nắm bàn tay chàng xiết chặt.

□

Sài Gòn, thứ Bảy 27/3/1976.

Chị Huệ đi Dalat thành ra cuộc hò hẹn của chúng tôi không thành.

□

Những ngày kế tiếp, tâm tư thật nặng nề u ám. Không thể bảo rằng cả hai đã hết yêu nhau, và dù vẫn đi uống *café* với nhau hằng bữa nhưng thái độ cả hai thường chỉ là *im lặng trước nhau*.

Có một chiều, khi chia tay sau buổi *café*, Nguyễn hỏi:

“Mẫn có để quên vật gì ở quán không?”

“Không Nguyễn ạ”, tôi cười. “Có chăng chỉ là để quên trái tim trong tay Nguyễn.”

Nguyễn lắc đầu, vẻ bất ngờ buồn bã:

“Đâu có! Mãn để quên trái tim đâu đó, chứ trong tay Nguyễn, Mãn chỉ để quên sự dằn vặt muộn phiền!”

Sao thật xúc động lạ kỳ khi ấy.

□